

нагюрския военъ съвѣтъ. И кончето и архивата паднали въ ржцетѣ на Етрополскитѣ *читаци*.

Суровата природа на Стара-планина, глада, гжситѣ кордони на потерата, хладно-кръвното отнасяние на българското население отъ колибитѣ къмъ *злата участъ* на дружината, прѣдателското поведение на нѣкои отъ колибаритѣ, всичко туй *сломило жельзната воля* на Георги *Бенковски*; той рѣшилъ да се разформира дружината, и нека, всеки отъ четицата отиде тамъ, гдѣто му очи видятъ. Ето какъ автора ни рисува *саморазоружаванието* на далматинцитѣ, най вѣрнитѣ другари на войводата: —

„Далматинците, както и ония момчета, които бѣха рѣшили да отидатъ и са предадатъ, са обезоръжаваха вече сами. Тие распасваха отъ кржстовете си паласки, револвери, сабли и други принадлежности, които хвжряха небрѣжно изъ висогия балкански бурянъ; распраха отъ калпаците си и дрѣхите си жжлтите левчета, кржстове и рѣдъ други украшения, които неотдавна, преди една недѣля, бѣха за тѣхъ пжрвъ идеалъ и сжставляваха най-голѣмото имъ богатство!

Пауновите пера, които величественно са развѣваха на главите имъ по коритото на р. Тополица, сега бѣха разхвжрлени и затжпкани подъ краката имъ. Джлбоко униние и покжртени вжздишки са слушаха въ сѣкиго, сжлзи са готвяха да покапятъ по изнурените и измжчени лица; но въ сжщото това време, както казахъ, сѣки са приготвялаше за пжтъ: кой кжмъ Тетевенъ, кой кжмъ Тракия, кой изъ планината на кждѣто му видятъ очите и така нататъкъ!“ . . . (стр. 237)

На стр. 239 автора съ исторически аргументи оправдава *саморазоружаванието* на дружината, а на стр. 341—242 ни рисува печалната картина на раздѣлата: —

„Простихме са напрѣдъ съ сичките си другари и сѣки потѣгли на бжрзо, на кждѣто му бѣше пжтътъ. Едни плачаха други проклинаха, трети мжлчаха убийствено, така щото грозната картина бѣше пжлна по сичките линии. Единъ отъ далматинците, на име Кржстю Неклановичъ, който може би да обичаше своята пушка наравно съ душата си бѣше я хваналъ за краятъ и дигаше да я блжсене у едно джрво, ако не са сжглася да я *зема. Той я целуна нѣколко пжти и ми я подаде. Горките ни коне, които заедно съ насъ бѣха свидѣтели, и на царство, и на мжжи, оставаха вжр-